

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.41.2020.MS/KMK/KCz.61

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 oraz art. 127 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu odwołań [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] z dnia 4 maja 2017 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Lublinie z dnia 6 kwietnia 2017 r., znak: WOOŚ.4210.19.2016.KPR, stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn. *Budowa i przebudowa DW 835 w Lublinie na odcinkach: od granicy miasta do skrzyżowania ul. Abramowickiej z ul. Sadowa, od skrzyżowania ul. Kunickiego z ul. Dymiszonu 303 do ul. Wrotkowskiej wraz z budową skrzyżowania z DW 830,*

1. uchylam pkt II.2.4 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Należy wprowadzić rekompensujące wycinkę nasadzenia drzew oraz krzewów, o funkcji ochronnej, w sposób dostosowany do uwarunkowań technicznych, ekologicznych i krajobrazowych przestrzeni miejskiej. Należy prowadzić monitoring udatności i trwałości nasadzeń zieleni z udziałem eksperta botanika w okresie 6 lat od ich posadzenia – w 4, 5 i 6 roku. W przypadku stwierdzonego braku zachowania żywotności drzew lub krzewów, nasadzenia należy uzupełniać w stosunku 1:1. Nasadzenia należy uzupełnić najpóźniej w następnym roku kalendarzowym, przy czym dokładny harmonogram prac zostanie określony przez eksperta botanika.”;

2. uchylam pkt II.3.1 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„W celu porównania prognozowanego oddziaływania projektowanego przedsięwzięcia z jego rzeczywistym oddziaływaniem wynikającym z emisji hałasu do środowiska, należy wykonać pomiary hałasu w ramach monitoringu środowiska w terminie nieprzekraczającym 48 miesięcy od dnia oddania drogi do użytkowania w następujących punktach pomiarowych:

- a) punkt pomiarowy nr 1 – w km od 1+250 do 1+300 (strona lewa) – na wysokości Przedszkola nr 22 i Zespołu Szkół,
- b) punkt pomiarowy nr 2 – w km od 1+590 do 1+640 (strona lewa) – na wysokości budynku mieszkalnego przy ul. Wyścigowej 11,
- c) punkt pomiarowy nr 3 – w km od 1+580 do 1+680 (strona prawa) – na wysokości zabudowy jednorodzinnej.

Należy również przeprowadzić pomiary hałasu wewnątrz budynku mieszkalnego zlokalizowanego na granicy pasa drogowego - w km 1+670 (strona lewa) – na wysokości zabudowy jednorodzinnej, w budynku przy ul. Wyścigowej 9.

Pomiary wykonywać corocznie przez okres 5 lat a wyniki przedstawić Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Lublinie, Marszałkowi Województwa Lubelskiego oraz Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Lublinie w terminie nieprzekraczającym 6 miesięcy od momentu ich zakończenia.”;

3. uchylam pkt III ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„1. Niniejszej decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

2. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik nr 1 do niniejszej decyzji.”;

4. w pozostałym zakresie utrzymuję ww. decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie, dalej RDOŚ w Lublinie, działając na podstawie wniosku Zarządu Dróg i Mostów w Lublinie z dnia 17 października 2016 r., określił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia.

Od ww. decyzji odwołania do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, za pośrednictwem RDOŚ w Lublinie wnieśli: [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] Strony postępowania złożyły odwołania w ustawowym terminie określonym w art. 129 § 2 Kpa.

Skarżący w odwołaniach podnieśli następujące uwagi:

1. Wnioskodawca nie zaproponował żadnych skutecznych rozwiązań, które zabezpieczyłyby budynki oraz ich mieszkańców przed ponadnormatywnym oddziaływaniem hałasu. W ocenie odwołujących zastosowanie cichej nawierzchni na wszystkich odcinkach budowanych i przebudowywanych dróg nie stanowi efektywnego środka ograniczającego negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na klimat akustyczny. Strony twierdzą również, że cicha nawierzchnia nie spełnia swojej roli przy prędkościach pojazdów poniżej 50 km/h, a na wskazanym terenie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h. Dodatkowo, w rejonie bloku przy ul. Wyścigowej, planowana jest budowa skrzyżowania, co oznacza, że samochody będą często hamowały. Ponadto wadą nawierzchni porowatej jest wnikanie w nią zanieczyszczeń (pyłu, drobnego kruszywa), co z czasem powoduje zmniejszanie jej porowatości, przyczyniając się do pogorszenia właściwości drenażowych, a w konsekwencji właściwości pochłaniających hałas. Zastosowanie takiej nawierzchni nie stanowi rozwiązania długofalowego, ponieważ jej żywotność szacuje się na około 10 lat, a koszty eksploatacji – ze względu na konieczność czyszczenia porów z zanieczyszczeń – są bardzo wysokie.
2. Zdaniem odwołujących niecelowe jest także wykonanie przesłony z zaproponowanych przez inwestora gatunków roślin. Przegroda nie będzie stanowić bariery ochronnej przed hałasem, ponieważ w okresie od jesieni do wiosny drzewa i krzewy pozbawione są liści. Z tego względu najbardziej efektywne byłoby wykorzystanie drzew iglastych, odznaczających się najlepszą izolacyjnością akustyczną. W przeciwnym razie rośliny będą pełniły jedynie funkcję estetyczną.

Skarżący wskazali, że do wykonania przesłony najpewniej użyte zostaną małe sadzonki, przez co do momentu aż drzewa urosną, mieszkańcy zostaną pozbawieni ochrony przed hałasem. Ponadto strony zwróciły uwagę na fakt, że doprowadzenie hałasu do dopuszczalnego poziomu wymaga zastosowania przegrody z roślin o szerokości co najmniej 22 metrów. Krawędź jezdni będzie znajdowała się w odległości około 10 metrów od ściany budynku przy ul. Wyścigowej 11, co czyni to rozwiązanie nieefektywnym i bezcelowym.

3. Odwołujący wskazują także, że organ I instancji nie zobligował wnioskodawcy do przeprowadzenia pomiarów hałasu wewnątrz budynku mieszkalnego przed rozpoczęciem budowy drogi. W ocenie odwołujących się pomiary powinny zostać wykonane zarówno przed przystąpieniem do realizacji przedsięwzięcia, jak i po rozpoczęciu eksploatacji drogi, ponieważ tylko w ten sposób możliwa jest ocena wpływu inwestycji na tereny sąsiednie.
4. RDOŚ w Lublinie nie nałożył obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Zdaniem odwołujących się w niniejszym postępowaniu administracyjnym organ I instancji powinien przeanalizować raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Odwołujący wniesli o uchylenie decyzji RDOŚ w Lublinie z dnia 6 kwietnia 2017 r. oraz postanowienia RDOŚ w Lublinie z dnia 10 marca 2017 r. stwierdzającego brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

W tym miejscu należy również zauważyć, że przy ponownym rozpatrywaniu ww. odwołań GDOŚ jest związany oceną prawną przedstawioną w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt II OSK 622/20, którym uchylono wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 2019 r., sygn. akt IV Sa/Wa 2482/19, oraz decyzję GDOŚ z dnia 4 września 2019 r., znak: DOOŚ-DŚII.4210.20.2017.MS.34, którą organ II instancji uchylił decyzję RDOŚ w Lublinie i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Planowana do realizacji inwestycja polegać będzie na budowie i przebudowie DW 835 w Lublinie na odcinkach: od granicy miasta do skrzyżowania ul. Abramowickiej z ul. Sadową, od skrzyżowania ul. Kunickiego z ul. Dywizjonu 303 do ul. Wrotkowskiej wraz z budową skrzyżowania z DW 830 dla zadania I, zadania II i zadania III.

RDOŚ w Lublinie, dokonując kwalifikacji przedsięwzięcia, prawidłowo ustalił, że zalicza się ono do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionych w § 3 ust. 2 pkt 2 w związku z § 3 ust. 1 pkt 60 oraz § 3 ust. 2 pkt 2 w związku z § 3 ust. 1 pkt 79 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), dalej rozporządzenie ooś.

Podkreślić należy, że rozporządzenie ooś utraciło moc w toku przedmiotowego postępowania (tj. w dniu 26 września 2019 r.), lecz z uwagi na § 4 zastępującego go rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) wciąż znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia na dzień orzekania, zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 ustawy z dnia 3 października

2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 2373, ze zm.), dalej ustawa ooś, jest RDOŚ w Lublinie. Jak wynika natomiast z art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 127 ust. 3 ustawy ooś, organem właściwym do rozpatrzenia odwołań od decyzji z dnia 6 kwietnia 2017 r. jest GDOŚ.

Mając na uwadze, wyrażoną w art. 15 Kpa, zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, którego istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ w ramach postępowania odwoławczego, wnikliwie zbadał poprawność postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji. GDOŚ dokonał także weryfikacji karty informacyjnej przedsięwzięcia, dalej kip, z października 2016 r. oraz jej uzupełnień z listopada 2016 r., ze stycznia 2017 r., a także uzupełnień przedłożonych na etapie postępowania odwoławczego ze stycznia 2018 r., z lutego 2018 r. i z kwietnia 2019 r. Przedmiotowa dokumentacja spełnia wymogi wskazane w art. 62a ustawy ooś w stopniu umożliwiającym analizę kryteriów środowiskowych o których mowa w art. 63 ust. 1 ustawy ooś i na tej podstawie stwierdzenie braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko z jednoczesnym określeniem środowiskowych uwarunkowań realizacji i eksploatacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

W trakcie postępowania odwoławczego, przed wydaniem decyzji rozstrzygającej w sprawie, GDOŚ, mając na względzie obowiązki wynikające z zasady czynnego udziału stron w postępowaniu (art. 10 § 1 Kpa), zawiadomieniami z dnia 6 kwietnia 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.41.2020.MS/KMK/KCz.49 oraz znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.41.2020.MS/KMK/KCz.51, poinformował strony o możliwości zapoznania z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści. Żadna ze stron postępowania nie skorzystała ze swoich uprawnień procesowych.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ II instancji utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Z kolei w myśl art. 138 § 1 pkt 2 Kpa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. Niezgodność z przepisami prawa to niezgodność z przepisami prawa materialnego lub przepisami prawa procesowego przez ich rażące naruszenie lub ich wadliwą wykładnię (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2021, str. 849). Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych.

Mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do wydanego rozstrzygnięcia, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia organu I instancji, organ odwoławczy, badając sprawę, dostrzegł wymagające skorygowania uchybienia w decyzji RDOŚ w Lublinie z dnia 6 kwietnia 2017 r. i zmodyfikował treść dwóch warunków

merytorycznych (tj. pkt 1 i 2 decyzji GDOŚ) a charakterystykę przedsięwzięcia uczynił załącznikiem do ww. decyzji na mocy pkt 3 niniejszego rozstrzygnięcia.

W zakresie pkt 1 decyzji GDOŚ zauważyć należy, że w wyroku z dnia 18 marca 2020 r., który zapadł w przedmiotowej sprawie (sygn. akt II OSK 622/20), Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, że w „*decyzji środowiskowej wydanej na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy środowiskowej organ ma opartą na uznaniu, wyłączną kompetencję („może określić”) określenia warunków korzystania ze środowiska, które pozwolą ograniczyć uciążliwości wywołane funkcjonowaniem przedsięwzięcia na etapie jego realizacji i eksploatacji lub użytkowania w celu ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich. Dokonanie nasadzeń drzew i krzewów rekompensujących wycinkę to nie tylko przeprowadzenie kompensacji przyrodniczej, której definicję zawarto w art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jedn.: Dz. U. 2019.1396 z późn. zm.) ale działanie takie stanowić może również warunek korzystania ze środowiska dla budowy i przebudowy przedmiotowej drogi publicznej. Nie ulega wątpliwości, że odtworzenie w ramach kompensacji przyrodniczej istniejących wcześniej, a podlegających wycince drzew i krzewów poprzez ich ponowne nasadzenie pozwoli także ograniczyć uciążliwości dla terenów sąsiednich związane z użytkowaniem nowo budowanej drogi”.* W związku z powyższym, w celu zapewnienia trwałości proponowanych rozwiązań, GDOŚ uznał za niezbędne zmodyfikowanie obowiązku określonego w pkt II.2.4 decyzji RDOŚ w Lublinie (pkt 1 niniejszej decyzji) poprzez wskazanie na konieczność prowadzenia monitoringu udatności nasadzeń zieleni pod nadzorem botanika w 4, 5 i 6 roku od ich posadzenia. W przypadku stwierdzonego braku zachowania żywotności drzew lub krzewów nasadzenia zostaną uzupełnione w stosunku 1:1.

W zakresie pkt 2 niniejszej decyzji, w ocenie GDOŚ warunek określony w pkt II.3.1 decyzji RDOŚ w Lublinie dotyczący wykonania analizy w zakresie oddziaływania akustycznego został sformułowany w sposób niewystarczający. W wyroku z dnia 18 marca 2020 r. (sygn. akt II OSK 622/20) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „*Organ zgodnie z art. 84 ust. 1a ustawy środowiskowej „mógł określić” obowiązek wykonania działań, które pozwolą uniknąć, zapobiec lub ograniczyć oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko. Takim działaniem ma być zbadanie emisji hałasu po wybudowaniu drogi. Tym samym zamieszczenie obowiązku przeprowadzenia badań hałasu emitowanego przez drogę wynikało prawdopodobnie z chęci zabezpieczenia otoczenia inwestycji na wypadek gdyby użytkowanie drogi niósło oddziaływanie na środowisko, którego pierwotnie nie przewidziano. Inwestor w piśmie z dnia 23 stycznia 2017 r. wskazywał, że obecnie określenie oddziaływania powstającej w wyniku przedmiotowej przebudowy drogi publicznej w zakresie emitowanego hałasu jest nieuzasadnione albowiem układ drogowy w tym miejscu ulega dalszej przebudowie. Stanowisko to uzasadnia działanie organu I instancji, który będąc świadomy braku możliwości kompleksowej oceny oddziaływania hałasu emitowanego przez samochody na obecnym etapie inwestycji, zalecił przeprowadzenie badań po jej ukończeniu. Taki obowiązek zdaniem NSA wpisuje się w zakres możliwych do nałożenia działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy środowiskowej. Przeprowadzenie badań hałasu pozwoli na ograniczenie ewentualnego oddziaływania inwestycji na środowisko.”.* Zgodnie z pkt II.3.1. decyzji z dnia 6 kwietnia 2017 r. wnioskodawca został zobowiązany do przeprowadzenia monitoringu środowiska w zakresie oddziaływania akustycznego, w tym do wykonania pomiarów hałasu wewnątrz budynku mieszkalnego przy ul. Wyścigowej 9. Jak wynika z informacji przedstawionych w kip (str. 114) budynek ten znajduje się na granicy pasa drogowego. W związku z powyższym w przedmiotowej sytuacji zastosowanie ma art. 114 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2021 r. poz. 1973, ze zm.), który wskazuje, że w przypadku zabudowy mieszkaniowej, szpitali, domów pomocy społecznej lub budynków związanych ze stałym albo

czasowym pobycem dzieci i młodzieży, zlokalizowanych na granicy pasa drogowego lub przyległego pasa gruntu w rozumieniu ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1043, 1378 i 1778 oraz z 2021 r. poz. 780, 784 i 1556), ochrona przed hałasem polega na stosowaniu rozwiązań technicznych zapewniających właściwe warunki akustyczne w budynkach. GDOŚ zmodyfikował zapis pkt II.3.1. decyzji z dnia 6 kwietnia 2017 r. (pkt. 2 niniejszej decyzji) poprzez wskazanie, że pomiary hałasu w ramach monitoringu środowiska należy wykonywać corocznie w okresie 5 lat, natomiast wyniki inwestor ma przedstawić RDOŚ w Lublinie, Marszałkowi Województwa Lubelskiego oraz Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Lublinie, co będzie miało wprost przełożenie na możliwość zastosowania ewentualnych działań naprawczych.

Odnosząc się do uwag podniesionych przez odwołujących się, tutejszy organ przedstawia następujące wyjaśnienia.

Ad. 1

Odwołujący się wskazują, że wnioskodawca nie zaproponował żadnych skutecznych rozwiązań, które zabezpieczyłyby budynki oraz ich mieszkańców przed ponadnormatywnym oddziaływaniem hałasu. W ocenie skarżących zastosowanie cichej nawierzchni na wszystkich odcinkach budowanych i przebudowywanych dróg nie stanowi efektywnego środka ograniczającego negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na klimat akustyczny. W opinii GDOŚ z powyższą argumentacją nie sposób się zgodzić. W celu ograniczenia negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na klimat akustyczny terenów chronionych w kip zaproponowano zastosowanie specjalnej nawierzchni drogowej – mieszanki SMA o maksymalnej granulacji ziaren 5-8 mm, która ma obniżyć hałas powstający na styku koło-nawierzchnia. W dokumentacji wskazano, że poziom redukcji hałasu wahać się będzie od 3 do 5 dB. Wskazano, że zastosowana mieszanka SMA (mastyks grysowy) to mieszanka mineralno-asfaltowa o ciągłym uziarnieniu. Zalecana jest do stosowania na terenach miejskich, gdzie konieczna jest redukcja hałasu, a prędkości pojazdów wynoszą do 50 km/h. Mieszanka ta jest alternatywą dla stosowania ekranów akustycznych lub stosowana jest łącznie z ekranami i tym samym istnieje możliwość ich skutecznego stosowania w terenach miejskich przy prędkościach do 50 km/h. Wnioskodawca swoje twierdzenia poparł stosowną literaturą naukową, tj. „Ocena wpływu typu i technologii wykonania nawierzchni drogowej na hałaśliwość ruchu drogowego i jego uciążliwość dla środowiska. Sprawozdanie końcowe” autorstwa Instytutu Badawczego Dróg i Mostów, Zakładu Technologii Nawierzchni prof. dr hab. inż. Dariusza Sybilskiego przy współpracy prof. dr hab. inż. Jerzego Ejsmonta z Politechniki Gdańskiej, dr inż. Władysława Gardziejczyka z Politechniki Białostockiej a także mgr inż. Tadeusza Dzienis z TBDiM oraz mgr inż. Tomasza Mechowskiego z IBDiM z 2005 r. Według inwestora w opracowaniu tym poddano badaniu skuteczność nawierzchni przy różnych prędkościach, tj. przy prędkości 50 km/h, 80 km/h oraz 110 km/h. Stwierdzono tam, że jeżeli dana nawierzchnia drogowa charakteryzuje się niską hałaśliwością dla jednej prędkości, to również jest w grupie „cichych” nawierzchni dla pozostałych prędkości. Mając powyższe na uwadze, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do wydania decyzji stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny z jednoczesnym określeniem środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowej inwestycji. Stanowisko takie wyraził też wprost Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt: II OSK 622/20, wydanym dla

przedmiotowej sprawy. Zdaniem Sądu w szczególności nie sposób uznać aby wnioskodawca nie wyjaśnił dlaczego zastosowanie mieszanki typu SMA oraz zmniejszenie jej uziarnienia do 8 mm pozwoliło założyć zmniejszenie hałasu projektowanej drogi o 5 dB. *Nie ma podstaw, by zakładać złą wolę czy chęć wprowadzenia w błąd organów administracji skoro zgodnie z wezwaniem przedstawiono literaturę fachową, która pozwala zasadnie twierdzić o właściwościach mieszanki SMA o uziarnieniu 8 mm do redukcji hałasu.*

Wskazać należy, że ww. orzeczeniem Naczelny Sąd Administracyjny uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 2019 r., sygn. akt: IV SA/Wa 2482/19, w sprawie ze sprzeciwu Zarządu Dróg i Mostów w Lublinie na decyzję GDOŚ z dnia 4 września 2019 r., znak: DOOŚ-DŚII.4210.20.2017.MS.34, którą organ II instancji uchylił decyzję RDOŚ w Lublinie, z uwagi na fakt, iż jej zakres wykraczał poza ten wskazany w art. 84 ust. 1a ustawy ooś. W decyzji z dnia 4 września 2019 r., GDOŚ argumentował wówczas, że przepisy ustawy ooś umożliwiają nałożenie obowiązku wykonania kompensacji przyrodniczej i przeprowadzenia analizy porealizacyjnej jedynie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, RDOŚ w Lublinie określając punkt II.2.4 oraz punkt II.3.1 analizowanej decyzji naruszył przepisy postępowania.

W decyzji z dnia 4 września 2019 r. organ odwoławczy zwrócił również uwagę na fakt, że organ I instancji, orzekając o przeprowadzeniu pomiarów hałasu wewnątrz budynku mieszkalnego, przekroczył swoje kompetencje, które sprowadzały się do określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Inwestor nie posiada bowiem uprawnień i nie jest właściwy do wykonania pomiarów wewnątrz budynków. Obowiązek nałożony w punkcie II.3.1 decyzji RDOŚ w Lublinie czynił ją niewykonalną w tej części.

Z dokumentacji sprawy wynikało, że dla zadania I wystąpią przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu na terenach chronionych akustycznie o wartości od 0,2 do 1,7 dB w porze dnia i od 0,7 do 4,8 dB w porze nocy w 2017 r. oraz od 0,2 do 3,9 dB w porze dnia i od 1,9 do 6,9 dB w porze nocy w 2027 r., natomiast dla zadania II wystąpią przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu na terenach chronionych akustycznie o wartości od 6,1 do 6,5 dB w porze dnia i od 5,8 do 6,2 dB w porze nocy w 2017 r. oraz od 0,4 do 8,1 dB w porze dnia i od 0,1 do 7,5 dB w porze nocy w 2027 r. W celu ograniczenia negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na klimat akustyczny terenów chronionych zaproponowano zastosowanie specjalnej nawierzchni drogowej – mieszanki SMA o maksymalnej granulacji ziaren 5-8 mm, która ma obniżyć hałas powstający na styku koło-nawierzchnia. W dokumentacji wskazano, że poziom redukcji hałasu wahać się będzie od 3 do 5 dB. Jednakże przy uzupełnieniu z dnia 29 listopada 2016 r. przedłożono wyniki obliczeń przy budynkach chronionych akustycznie dla zadania I i zadania II, w których przedstawiono skuteczność tłumienia cichej nawierzchni na poziomie 5 dB oraz powołano się na literaturę naukową. Dodatkowo w celu złagodzenia i zminimalizowania oddziaływania związanego z użytkowaniem drogi na budynek mieszkalny przy ul. Wyścigowej 11 zaproponowano wykonanie przesłony roślinnej z drzew i krzewów w postaci nasadzeń drzew gatunków rodzimych (np. klon zwyczajny) w rozstawie ok. 5 m o obwodzie pnia ok. 20 cm na wys. 1 m i koronie rozwiniętej na wysokości co najmniej 2 m, uzupełnionych w dolnej partii żywopłotem.

W opinii GDOŚ zaproponowane przez wnioskodawcę metody minimalizujące oddziaływanie akustyczne mogłyby okazać się nieskuteczne, gdyż w przedstawionych przez niego pozycjach

literatury naukowej, nie odnaleziono informacji potwierdzających skuteczność tłumienia hałasu o 5 dB przez „cichą nawierzchnię” przy prędkości pojazdów poniżej 50 km/h. Organ odwoławczy jest jednak związany oceną prawną przedstawioną przez Naczelnego Sąd Administracyjny, w którego opinii zawarty w decyzji organu I instancji obowiązek wykonania pomiarów hałasu w wyznaczonych punktach pomiarowych oraz obowiązek przeprowadzenia pomiarów hałasu wewnątrz budynku mieszkalnego zlokalizowanego na granicy pasa drogowego (pkt. II.3.1 decyzji RDOŚ w Lublinie z dnia 6 kwietnia 2017 r.) mieści się w zakresie uregulowań dopuszczonych art. 84 ust. 1a ustawy ooś. Dotyczy on bowiem wykonania działań, które pozwolą uniknąć, zapobiec lub ograniczyć oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko (art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy ooś). W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, aby zapobiec negatywnemu oddziaływaniu hałasu pochodzącego z drogi publicznej na środowisko (otoczenie) trzeba najpierw poznać czy oddziaływanie takie występuje. Skoro właściwy organ stwierdził brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wydając postanowienie w tym zakresie, to przyjął, że niniejsza inwestycja z uwagi na uwarunkowania w jakich ma powstać nie będzie potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Podkreślić także należy, że przy pierwotnym rozpatrywaniu sprawy organ odwoławczy uznał, że decyzja RDOŚ w Lublinie z dnia 6 kwietnia 2017 r. stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko winna być uchylana w całości i przekazana do ponownego rozpatrzenia sprawy organowi I instancji. Powyższe oznacza, że zdaniem tut. organu rozważenia wymagało, z uwagi na klimat akustyczny, przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko. Jednakże w wyniku kontroli sądowej decyzja GDOŚ z dnia 4 września 2019 r. została uchylona natomiast ostała się decyzja RDOŚ w Lublinie z dnia 6 kwietnia 2017 r. stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. **Tym samym legalna kontrola sądowa wykazała, że w sprawie nie ma potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, co wprost stwierdził Naczelnego Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 marca 2020 r.: „Zdaniem NSA, niesłusznie Sąd I instancji uznał za prawidłowe stanowisko organu odwoławczego odnośnie do istnienia wątpliwości o braku znaczącego oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko. Podzielić należy stanowisko, że taki stan rzeczy w istocie uniemożliwiłby wydanie decyzji środowiskowej w trybie uproszczonym [przypis GDOŚ, tj. bez oceny oddziaływania na środowisko]. Jednak, w ocenie NSA, w okolicznościach faktycznych sprawy ustalonych na podstawie zgromadzonego w aktach materiału dowodowego nie było podstaw do formułowania tego rodzaju twierdzeń.”.**

Zatem w świetle powyższych wyjaśnień nie ma podstaw do uznania, iż wnioskodawca nie zaproponował skutecznych rozwiązań minimalizujących ponadnormatywną emisję hałasu do środowiska.

Jednakże kierując się zasadą przezorności i koniecznością maksymalnego zabezpieczenia ludzi przed nadmiernym hałasem GDOŚ zamiast pomiarów jednorazowych orzekł w pkt 2 swojej decyzji konieczność przeprowadzenia 5 letniego monitoringu akustycznego w wybranych punktach pomiarowych. Obowiązek corocznego przedkładania właściwym organom wyników uzyskanych z ww. monitoringu pozwoli w perspektywie 5 lat na bieżąco monitorować stan klimatu akustycznego na analizowanym terenie i w razie potrzeby podjąć działania naprawcze.

Ad. 2

W opinii GDOŚ niezrozumiała jest uwaga skarżących, że wykonanie przesłony roślinnej z zaproponowanych przez inwestora gatunków drzew i krzewów jest bezcelowe i nieefektywne. Inwestor słusznie wskazał gatunki rodzime jak np. klon zwyczajny jako preferowane do wykonania nasadzeń. Należy mieć na uwadze, że dokładny wybór gatunków dopasowuje się do warunków lokalnych panujących w miejscu wskazanym do wykonania nasadzeń. Organ odwoławczy zgadza się, że zaproponowane nasadzenia nie będą stanowić całkowitej bariery przed hałasem, ponieważ nie jest to główny cel tego działania. Wprowadzenie nasadzeń drzew i krzewów wzdłuż północnej granicy pasa drogowego w km od 1+575 do 1+645 ma przede wszystkim służyć złagodzeniu i zminimalizowaniu oddziaływania związanego z użytkowaniem drogi na budynek mieszkalny przy ul. Wyścigowej 11. Dodatkowym pozytywnym efektem dokonania nasadzeń będzie zmniejszenie uciążliwości hałasu, ale nie jego całkowite wyeliminowanie. Faktem jest, że roślinność tłumi hałas poprzez jego dyfuzję, jednak efektywność tego działania zależy od wielu czynników jak gęstość korony, wysokość drzew, długość i szerokość szpaleru. Sami odwołujący wskazują, że aby poziom hałasu w omawianym obszarze spełniał określone normy, przesłona zieleni powinna mieć min. 22 m szerokości. Tak szeroki szpaler roślinności jest niemożliwy do wykonania w obszarze zurbanizowanym. Niemniej, nawet wąski pas zieleni może wpływać pozytywnie na sposób odbierania hałasu i redukować jego skutki. Ponadto, GDOŚ podkreśla, że w celu zminimalizowania hałasu powstającego w trakcie eksploatacji inwestycji zostanie zastosowana tzw. cicha nawierzchnia.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia organ II instancji stoi na stanowisku, iż nie ma podstaw do twierdzenia, że zaproponowane nasadzenia roślinności są bezcelowe i nie będą w odpowiedni sposób pełnić swojej funkcji.

Ad. 3

Odnosząc się z kolei do postulatu skarżących, iż organ I instancji winien był zobligować wnioskodawcę do przeprowadzenia pomiarów hałasu wewnątrz budynku mieszkalnego przed rozpoczęciem realizacji inwestycji, GDOŚ przedstawia swoje stanowisko.

W pkt 2 niniejszej decyzji tut. organ wskazał na konieczność, co zgodne jest z oceną prawną Naczelnego Sądu Administracyjnego w tym zakresie, przeprowadzenia pomiarów hałasu, ale po wybudowaniu przedsięwzięcia, wewnątrz budynku mieszkalnego, zlokalizowanego na granicy pasa drogowego - w km 1+670 (strona lewa) – na wysokości zabudowy jednorodzinnej, w budynku przy ul. Wyścigowej 9. Brak jest jednak podstaw do rozszerzenia tego obowiązku na etap przed realizacją inwestycji. Analiza akustyczna przeprowadzona w sprawie wykazała bowiem, że to w związku z realizacją ww. inwestycji dojdzie do powstania przekroczeń poziomu hałasu w środowisku. Badania klimatu akustycznego wewnątrz budynku przed realizacją inwestycji jest zatem bezcelowe. Logicznym bowiem jest, że przed rozpoczęciem realizacji inwestycji, zamierzenie to nie generuje jakichkolwiek oddziaływań. Tym samym argumentację stron postępowania w powyższym zakresie należy uznać za chybioną.

Ad. 4

Organ odwoławczy za bezpodstawny uznaje zarzut dotyczący stwierdzenia przez RDOŚ w Lublinie braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko.

Organ ustalając, czy dla przedmiotowego przedsięwzięcia istnieje obowiązek przeprowadzenia oceny, musi uwzględnić kryteria, o których mowa w art. 63 ust. 1 ustawy ooś. W tym miejscu wymaga podkreślenia, że umieszczenie przedsięwzięcia w wykazie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko nie pociąga za sobą automatycznej konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 marca 2017 r., sygn. akt: IV SA/Wa 2496/16).

Stosownie do treści art. 85 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia, przy czym uzasadnienie to niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kpa powinno zawierać, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1 ustawy ooś, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby dokonania przedmiotowej oceny. Jak wynika zatem z powyższego, w uzasadnieniu omawianej decyzji, organ powinien wskazać wszelkie okoliczności, które w świetle kryteriów zdefiniowanych przez ustawodawcę, jednoznacznie dowodzą, iż ewentualne następstwa spowodowane realizacją planowanego przedsięwzięcia, nie będą miały znacząco negatywnego charakteru dla środowiska. Uzasadnienie podjętego rozstrzygnięcia powinno więc odnosić się do:

1. rodzaju i charakterystyki przedsięwzięcia (pkt 1 ww. przepisu);
2. usytuowania przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym i planowanym użytkowaniu terenu, zdolności samooczyszczania się środowiska i odnawiania się zasobów naturalnych, walorów przyrodniczych i krajobrazowych oraz uwarunkowań miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (pkt 2 ww. przepisu);
3. rodzaju, cech i skali możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do kryteriów wymienionych w pkt 1 i 2 oraz w art. 62 ust. 1 pkt 1 (pkt 3 ww. przepisu).

W trakcie postępowania zmierzającego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, RDOŚ w Lublinie wzywał inwestora do uzupełnienia informacji zawartych w kip, w celu szczegółowej, pod względem merytorycznym, analizy dokumentacji oraz zbadania rzeczywistego wpływu przedsięwzięcia na środowisko. Ponadto, ww. organ zwrócił się do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Lublinie oraz do Komendanta Wojskowego Ośrodka Medycyny Prewencyjnej w Krakowie o opinie w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla rozpatrywanego przedsięwzięcia. Organy współdziałające wyraziły opinie o braku potrzeby przeprowadzenia takiej oceny.

Należy wskazać, że organ I instancji jedynie pobieżnie odniósł się do kryteriów wymienionych w art. 63 ust. 1 ustawy ooś. Nie można jednak zapominać, że uzasadnienie kwestionowanej decyzji jest w pełni reformowalne w postępowaniu odwoławczym. GDOŚ odnosząc się zatem do stanowiska stron przeanalizował ponownie zapis art. 63 ustawy ooś, zaś poniżej wyjaśnia, co następuje.

Odnosząc się do art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 63 ust. 1 pkt 3 lit. a i c ustawy ooś należy wskazać, że planowane prace w ramach przedmiotowej inwestycji zostaną ograniczone praktycznie

do szerokości pasa drogowego. W tym zakresie RDOŚ w Lublinie dodatkowo podkreślił (pkt II.1.3 decyzji z dnia 6 kwietnia 2017 r.), że *należy maksymalnie ograniczyć pas terenu zajętego pod obiekty drogowe i wykorzystywanego w trakcie realizacji przedsięwzięcia*. Wzajemna relacja pomiędzy długością planowanej inwestycji w poszczególnych jej zadaniach (ok. 1,8 km dla zadania I, ok. 2,5 km dla zadania II oraz ok. 0,5 km dla zadania III) i maksymalnym obszarem prowadzonych prac, w ocenie GDOŚ przemawia za odstąpieniem od obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Uwzględniając rodzaj i skalę przedsięwzięcia, a także planowane środki minimalizujące oddziaływania spowodowane jego realizacją (pkt II.1 kwestionowanej decyzji) GDOŚ doszedł do wniosku, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie wpłynie na pogorszenie stanu środowiska przyrodniczego, w tym stanu klimatu akustycznego i powietrza atmosferycznego.

Zgodnie z informacjami zawartymi w kip, w rejonie planowanej inwestycji brak jest obecnie prowadzonych inwestycji, jednak znajdują się przedsięwzięcia o podobnym charakterze, które mogłyby sprzyjać kumulowaniu się oddziaływań, o których mowa w art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 3 lit. f ustawy ooś. W dokumentacji środowiskowej (str. 3 uzupełnienia kip ze stycznia 2017 r.) wskazano, że w zakresie emisji hałasu do środowiska i gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego *po zrealizowaniu inwestycji pojawi się tego samego typu oddziaływanie co na inwestycjach sąsiadujących z analizowanym przedsięwzięciem, czyli na sąsiadujących drogach, trasach kolejowych*. W odniesieniu do emisji zanieczyszczeń do powietrza przedmiotowe przedsięwzięcie nie spowoduje przekroczenia standardów jakości środowiska, czyli poziomów odniesienia substancji, określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2012 r. poz. 845) oraz wartości odniesienia dla substancji w powietrzu określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. 2010 r. Nr 16 poz. 87).

Odnosząc się z kolei do oddziaływania akustycznego w ujęciu skumulowanym, to nie przewiduje się ponadnormatywnej emisji hałasu dzięki zastosowaniu działań minimalizujących w postaci cichej nawierzchni. Podkreślić trzeba, iż zarówno RDOŚ w Lublinie, jak i GDOŚ kierując się zasadą przezorności nałożył na inwestora obowiązek przeprowadzenia monitoringu środowiska w zakresie oddziaływania akustycznego (pkt II.3.1 decyzji z dnia 6 kwietnia 2017 r. zreformowany w pkt 2 niniejszej decyzji).

Przeprowadzenie pomiarów poziomu hałasu w środowisku i wewnątrz budynku przy ul. Wyścigowej 9 pozwoli określić, czy przyjęto właściwe rozwiązania projektowe i czy zastosowano właściwe urządzenia chroniące środowisko, a w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, pozwala zapobiec negatywnym skutkom - wyniki pomiarów są bowiem podstawą do podjęcia działań zmierzających do usunięcia nieprawidłowości lub ich ograniczenia.

Z uwagi na znaczną odległość terenu inwestycji od granicy państwa oraz niewielką emisję zanieczyszczeń spowodowaną przez maszyny budowlane nie przewiduje się transgranicznego oddziaływania na poszczególne elementy przyrodnicze, o których mowa w art. 63 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy ooś.

W kontekście art. 63 ust. 1 pkt 2 lit. a, b, f, g, h, i, j ustawy ooś, w oparciu o zapisy kip, GDOŚ ustalił, że teren planowanego przedsięwzięcia nie jest zlokalizowany na obszarach wybrzeży i środowiska morskiego, a także obszarach przylegających do jezior. Przedsięwzięcie nie będzie

ingerować bezpośrednio w obszary o znaczeniu historycznym, kulturowym oraz archeologicznym, jak również w obszary uzdrowiskowe i ochrony uzdrowiskowej. Co więcej, w związku z realizacją inwestycji nie przewiduje się likwidowania, zasypywania i przekształcania zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodno-błotnych.

Przedmiotowe przedsięwzięcie nie zalicza się do mogących spowodować wystąpienie poważnej awarii przemysłowej na podstawie rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie rodzajów i ilości znajdujących się w zakładzie substancji niebezpiecznych, decydujących o zaliczeniu zakładu do zakładu o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 138). Ponadto, teren inwestycji znajduje się poza zasięgiem wody stuletniej oraz poza terenem osuwiskowym, co powoduje, że wystąpienie katastrofy naturalnej jest mało prawdopodobne.

Wytwarzane odpady będą odpadami typowymi dla tego typu przedsięwzięć i będą zagospodarowywane zgodnie z zapisami ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2021 r. poz. 779, ze zm.). Odpady powstające podczas realizacji przedmiotowej inwestycji będą selektywnie magazynowane w wyznaczonych miejscach, w sposób zapobiegający ich rozprzestrzenianiu się w środowisku i odbierane przez uprawnionego odbiorcę w celu ich odzysku lub unieszkodliwiania.

Niekorzystne oddziaływania na środowisko jakie mogą mieć wpływ na jednolite części wód podziemnych (JCWPd) i powierzchniowych (JCWP) i obowiązujące dla nich cele środowiskowe na etapie realizacji przedsięwzięcia związane są z możliwością zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego w wyniku uszkodzenia pracującego sprzętu i niekontrolowanych wycieków substancji ropopochodnych oraz awarii.

Na etapie eksploatacji wody opadowe z terenu analizowanej inwestycji będą odprowadzane częściowo istniejącą kanalizacją deszczową oraz częściowo projektowaną kanalizacją, dostosowaną do nowego układu drogowego. Zastosowane rozwiązania pozwolą na oczyszczenie ścieków deszczowych zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 12 lipca 2019 r. w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego oraz warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, a także przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód lub do urządzeń wodnych (Dz. U. z 2019 poz. 1311).

Biorąc pod uwagę charakter inwestycji oraz zabezpieczenia jakie zostaną zastosowane na etapie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia, nałożone decyzją z dnia 6 kwietnia 2017 r., nie przewiduje się pogorszenia stanu jednolitych części wód powierzchniowych i podziemnych oraz utrudnienia osiągnięcia celów środowiskowych. Wskazać ponadto należy, że w bezpośredniej kolizji z projektowaną inwestycją brak jest ujęć wód podziemnych, a najbliższe położona studnia ujęcia Wilczopole znajduje się w odległości ok. 700 m w kierunku wschodnim. Przedmiotowe przedsięwzięcie nie koliduje z terenem ochrony pośredniej ww. ujęcia (str. 37 kip).

Realizacja inwestycji nie będzie skutkować ingerencją w cenne siedliska przyrodnicze, wymienione w załączniku I dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. UE. L. z 1992 r. Nr 206) (str. 9 kip). Planowana inwestycja zlokalizowana jest także poza terenami objętymi ochroną, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r. poz. 1098, ze zm.)

(str. 9 kip). Tym samym GDOŚ wskazuje, że nie przewiduje się znaczącego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przyrodnicze, w tym na różnorodność biologiczną, rozumianą jako liczebność i kondycję populacji występujących gatunków, w szczególności chronionych, rzadkich lub ginących gatunków roślin, zwierząt i grzybów oraz ich siedlisk. Realizacja przedsięwzięcia nie wpłynie także na obszary chronione, a w szczególności na siedliska przyrodnicze, gatunki roślin i zwierząt oraz ich siedlisk, dla których ochrony zostały wyznaczone obszary Natura 2000, ani pogorszenia integralności obszarów Natura 2000 lub powiązania z innymi obszarami. Ponadto, przedsięwzięcie nie spowoduje utraty i fragmentacji siedlisk oraz nie wpłynie na krajobraz, korytarze ekologiczne i funkcje ekosystemu. Konieczna będzie także wycinka zadrzewień. Jednakże zmiany spowodowane konieczną do przeprowadzenia wycinką zadrzewień będą w ocenie GDOŚ niewielkie, nie spowodują także zmian charakteru krajobrazu. Nie można także pominąć faktu, iż inwestor został zobowiązany (pkt II.2.4 decyzji z dnia 6 kwietnia 2017 r.) do wykonania nasadzeń drzew oraz krzewów rekompensujących zaplanowaną wycinkę, o funkcji ochronnej i ozdobnej, w sposób dostosowany do uwarunkowań technicznych, ekologicznych i krajobrazowych przestrzeni miejskiej. Ponadto, organ odwoławczy rozszerzył warunek zawarty w pkt II.2.4 decyzji organu I instancji (pkt 1 niniejszej decyzji) o prowadzenie monitoringu udatności i trwałości nasadzeń zieleni oraz wskazał, iż w przypadku stwierdzonego braku zachowania żywotności drzew lub krzewów, nasadzenia należy uzupełniać w stosunku 1:1.

Wobec powyższego za zasadne należy uznać stwierdzenie przez RDOŚ w Lublinie braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego zamierzenia inwestycyjnego. Planowane przedsięwzięcie nie wpłynie negatywnie na środowisko, przy realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia zgodnie z wymogami określonymi w decyzji z dnia 6 kwietnia 2017 r., jak i niniejszej decyzji.

Konkludując, GDOŚ, realizując przysługujące stronom postępowania prawo do dwukrotnego rozpoznania sprawy, na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Mając na uwadze argumenty przedstawione w powyższym uzasadnieniu, po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji, orzeczono jak w sentencji, uchylając pkt II.2.4, II.3.1 i III decyzji RDOŚ w Lublinie z dnia 6 kwietnia 2017 r. i orzekając co do istoty sprawy, a w pozostałym zakresie utrzymując w mocy decyzję organu I instancji.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Strona może wnieść skargę na decyzję, zgodnie z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej Ppsa. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie,

za pośrednictwem GDOŚ (ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa), w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji.

Wnosząc skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 230 Ppsa w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), strona jest zobowiązana do uiszczenia wpisu od skargi w wysokości 200 zł.

Strona, jak wynika z art. 239 § 1 pkt 4 Ppsa, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych jeśli przyznane zostało prawo do pomocy w postępowaniu przed sądem administracyjnym (prawo pomocy), w zakresie określonym w prawomocnym postanowieniu o przyznaniu tego prawa. Stronie, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych.

Otrzymują:

1. Zarząd Dróg i Mostów w Lublinie, ul. Krochmalna 13J, 20-401 Lublin;
2. [REDACTED];
3. [REDACTED];
4. [REDACTED];
5. [REDACTED];
6. [REDACTED];
7. [REDACTED];
8. [REDACTED];
9. [REDACTED];
10. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 Kpa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie, ul. Bazylianówka 46, 20-144 Lublin.

Warszawa, dnia 25 stycznia 2022 r.

załącznik nr 1
do decyzji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
z dnia 25 stycznia 2022 r. znak: DOOŚ-WDŚ/ZIL.420.41.2020.MS/KMK/KCz.61

Charakterystyka planowanego przedsięwzięcia zgodnie z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 353 ze zm.)

Przedmiotem inwestycji jest „Budowa i przebudowa DW 835 w Lublinie na odcinkach: od granicy miasta do skrzyżowania ul. Abramowickiej z ul. Sadową, od skrzyżowania ul. Kunickiego z ul. Dywizjonu 303 do ul. Wrotkowskiej wraz z budową skrzyżowania z DW 830" obejmująca zadanie I, zadanie II i zadanie III:

ZADANIE I:

„Budowa nowego odcinka drogi łączącej ul. Kunickiego z ul. Wrotkowską w Lublinie wraz z budową bezkolizyjnego skrzyżowania z bocznicą kolejową”.

Przedmiotem inwestycji jest kompleksowa budowa i rozbudowa nowego połączenia dróg w ciągu ulic Wrotkowskiej, Wyścigowej i Dywizjonu 303 w Lublinie na odcinku od skrzyżowania z ul. Inżynierską do skrzyżowania z ul. Kunickiego.

W wyniku planowanego przedsięwzięcia nastąpi budowa łącznika – ul. „nowoprojektowanej” o długości 1755 m.

Planowane prace inwestycyjne obejmą również:

- budowę bezkolizyjnego skrzyżowania z bocznicą kolejową w rejonie ul. Wrotkowskiej (w formie wiaduktu/tunelu),
- rozbudowę odcinka ul. Smoluchowskiego i ul. Wojennej (w związku z budową skrzyżowań tych ulic z ul. „nowoprojektowaną”), budowę oświetlenia ulicznego,
- budowę kanalizacji deszczowej,
- budowę kanału technologicznego,
- budowę kanalizacji sanitarnej i wodociągowej,
- budowę sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniach
- przebudowę pozostałych sieci istniejącego uzbrojenia terenu będących w kolizji z planowanym zagospodarowaniem terenu,
- rozbiórkę budynków mieszkalnych i gospodarczych kolidujących z projektowaną trasą przebiegu ulicy,
- przebudowę istniejących kanałów sanitarnych i przyłączy w pasie drogowym na odcinku od ul. Kunickiego łącznie z terenem wojskowym.

Orientacyjne zestawienie powierzchni zabudowy poszczególnych elementów przeznaczonych do wykonania w ramach niniejszej inwestycji przedstawia się następująco:

- bitumiczna jezdnia ulic - ok. 41350 m²,

- zatoki autobusowe z betonu cementowego – ok. 900 m²,
- chodniki z kostki betonowej – ok. 10470 m²,
- bitumiczne ścieżki rowerowe – ok. 8830 m²,
- zieleńce – ok. 23520 m²,
- krawężniki – ok. 8670 m,
- obrzeża chodnikowe – ok. 7640 m,
- separator ścieżki rowerowej – ok. 3120 m,
- ściany oporowe wiaduktu – ok. 570 m,
- tunel toru kolejowego – ok. 140 m.

ZADANIE II:

„Rozbudowa ul. Abramowickiej w Lublinie na odcinku od ul. Sadowej do granicy miasta”
 Inwestycja obejmuje kompleksową rozbudowę ul. Abramowickiej od skrzyżowania na odcinku od ul. Sadowej (z wyłączeniem rejonu skrzyżowania) od wysokości zjazdu na teren stacji energetycznej „Abramowice” do południowej granicy miasta Lublina na odcinku od km 0+000 do km 2+427.

W ramach inwestycji zostaną wykonane:

- bitumiczna jezdnia ul. Abramowickiej o szerokości od 13,0 m w przekroju typowym do 19,0 m w rejonie wlotu na skrzyżowanie (jezdnia poszerzona o pas do skrzyżowania oraz azyl dla pieszych i rowerzystów) - na całym odcinku objętym opracowaniem o długości ok. 2427 m,
- obustronne bitumiczne dwukierunkowe ścieżki rowerowe o szerokości 2,0 m na całej długości drogi,
- obustronne chodniki dla pieszych o szerokości od 1,4 do 4,5 m zlokalizowane bezpośrednio przy ścieżkach rowerowych na całej długości drogi,
- zatoki autobusowe z kostki betonowej o szerokości 3,0 m i długości peronu 20,0 m o normatywnych skosach 1:8 i 1:4 wraz z peronami z kostki betonowej o szerokości do 4,5 - łącznie 10 sztuk,
- zjazdy na posesje o nawierzchni z kostki betonowej o szerokości od 4,0 do 7,0 m i długości od krawędzi jezdni do granicy pasa drogowego,
- bitumiczne wloty dróg bocznych – ul. Podleśnej, ul. Strojnowskiego, ul. Powojowej i ul. Odległej o szerokości od 6,0 do 10,5 m wyposażone w jednostronne lub obustronne chodniki dla pieszych z kostki betonowej o szerokości 2,0 m, pętla nawrotowa dla autobusów komunikacji miejskiej - jezdnia bitumiczna o długości ok. 90 m i szerokości od 4,5 do 5,0 m oraz zatoki postojowe o szerokości 3,5 m wykonane z kostki betonowej, dwie zatoki postojowe dla samochodów osobowych o łącznej długości ok. 70 m i głębokości 5,0 m zlokalizowane wzdłuż drogi dojazdowej przez pętlę nawrotową.

W ramach inwestycji dojdzie do budowy i przebudowy infrastruktury technicznej znajdującej się w obrębie przedsięwzięcia, tj.:

- budowy oświetlenia ulicznego ul. Abramowickiej, pętli nawrotowej oraz skrzyżowań z drogami bocznymi,
- budowy sieci odwodnienia deszczowego ul. Abramowickiej wraz z odprowadzeniem wody deszczowej do rzeki Czerniejówki po uprzednim podczyszczeniu,

- budowy sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej wraz z przyłączami,
- budowy kanału technologicznego na całej długości odcinka projektowanej drogi,
- przebudowy i zabezpieczenia istniejącej infrastruktury podziemnej i napowietrznej (sieci energetyczne, teletechniczne, gazowe, wodociągowe i sanitarne).

ZADANIE III:

„Budowa skrzyżowania ul. Diamentowej w Lublinie z projektowanym przedłużeniem ul. Lubelskiego Lipca '80 oraz ul. Krochmalną, polegającą m.in. na budowie ciągu ulic Krochmalna-Diamentowa obiektu inżynierskiego: estakady - nad skrzyżowaniem przebudowie ul. Krochmalnej - od skrzyżowania z ul. Diamentową w kierunku rzeki Bystrzycy oraz w kierunku ul. Betonowej, przebudowie odcinka ul. Diamentowej - od skrzyżowania z ul. Krochmalną w kierunku wiaduktu kolejowego”.

Zakres opracowania obejmuje:

- przebudowę układu drogowego ul. Krochmalnej i ul. Diamentowej wraz ze skrzyżowaniem na odcinku od obiektu mostowego nad rzeką Bystrzycą do obiektu mostowego pod linią PKP - budowę dwupoziomowego skrzyżowania z wyspą centralną (węzła) na przecięciu ul. Diamentowej, ul. Krochmalnej i ul. Lubelskiego Lipca '80. Nowy odcinek ul. Diamentowa - Krochmalna będzie posiadał długość około 460 m. Nowy odcinek ul. Krochmalna - Diamentowa zostanie skierowany estakadą ponad skrzyżowaniem z wyspą centralną. W związku z tym projektuje się obiekt z dojazdami od ul. Krochmalnej o przekroju z dwiema jezdniami po dwa pasy ruchu w każdą stronę o szerokości 3,5 m każdy, z zawężeniem do jednego pasa w każdą stronę w rejonie włączenia łącznic przy ul. Diamentowej w rejonie przejazdu pod obiektem kolejowym. Projekt przewiduje budowę dwóch łącznic (przebiegających wzdłuż ul. Krochmalna - Diamentowa) o długości około 485 m i 430 m i szerokości 8,0 m, z zawężeniem do jednego pasa w rejonie włączenia w ul. Krochmalną przy rzece Bystrzyca. Wokół całego układu węzła przewiduje się budowę układu ścieżek rowerowych wraz z chodnikami,
- budowę przedłużenia ul. Lubelskiego Lipca '80 na odcinku od projektowanego skrzyżowania z ul. Diamentową i Krochmalną w kierunku skrzyżowania z ul. Cukrowniczą - do km 0+138,22 (granica zadania). Dojazd będzie posiadała przekrój dwujezdniowy, o dwóch pasach ruchu i buspasie w każdą stronę. Szerokość każdej z jezdni wynosi 10,5 m. Po północnej stronie ul. Lubelskiego Lipca '80 zlokalizowana będzie dwukierunkowa ścieżka rowerowa o szerokości 2,5 m oraz chodnik o szerokości 2,0 m,
- przebudowę (zamknięcie przejazdu dla ruchu ogólnego) wlotu ul. Krochmalnej na skrzyżowaniu z ul. Diamentową wraz z przebudową odcinka jezdni na długości ok. 134 m, polegająca na zawężeniu jezdni (od strony północnej) do dwóch pasów o łącznej szerokości 7,0 m, oraz wykonaniu pasa postojowego po stronie południowej. Projekt przewiduje również budowę placu do zawracania na końcu odcinka ogólnodostępnego z możliwością przejazdu łącznikami do układu drogowego skrzyżowania z ul. Diamentową dla pojazdów uprzywilejowanych oraz służb technicznych,
- budowę łączników pomiędzy ul. Krochmalną, a ul. Diamentową dla potrzeb komunikacji trolejbusowej oraz pojazdów uprzywilejowanych i służb technicznych. Projekt przewiduje budowę dwóch łączników; jeden o szerokości 4,5 m i długości ok. 47 m (w stronę ul.

Diamentowej) oraz drugi szerokości 5,5 m i długości ok. 83 m (w stronę ul. Cukrowniczej),

- budowę ciągów rowerowych. W ramach zadania projekt przewiduje budowę ok. 3300 m² nawierzchni ciągów rowerowych o nawierzchni z betonu asfaltowego co daje długość ok. 1380 m, przy założeniu, że dwukierunkowe ścieżki rowerowe będą posiadały szerokość 2,5 m, natomiast ścieżki jednokierunkowe szerokość 1,5 m,
- budowę chodników. W ramach zadania projekt przewiduje budowę ok. 3650 m² nawierzchni chodników (w tym peronów autobusowych) o nawierzchni z kostki betonowej co daje średnią długość ok. 1820 m, przy założeniu, że chodniki będą posiadały szerokość 2,0 m,
- budowę trzech zatok autobusowych, o łącznej długości peronów 120 m. Szerokość zatok autobusowych wynosi 3,00 - 3,50 m. Zatoki zlokalizowane są na wylotach łącznic na skrzyżowaniu z wyspą centralną oraz na wylocie ul. Lubelskiego Lipca '80,
- budowę zjazdów do posesji o konstrukcji z kostki betonowej lub bitumiczne o szerokości od 3,5 - 7,0 m i długości do krawędzi granicy pasa drogowego,
- budowę obiektu inżynierskiego - wiaduktu w ciągu ul. Krochmalna - Diamentowa nad projektowanym skrzyżowaniem z wyspą centralną. Długość całkowita obiektu wynosi 89,8 m, zaś szerokość 19,2 m,
- budowę konstrukcji oporowych z gruntu zbrojonego na dojazdach do wiaduktu,
- budowę systemu odwodnienia drogi,
- przebudowę infrastruktury technicznej podziemnej i napowietrznej,
- budowę sygnalizacji świetlnej.

Przedmiotem projektu jest budowa i przebudowa odcinków drogi wojewódzkiej nr 835, która będzie wyprowadzała ruch z centrum Lubelskiego Obszaru Metropolitalnego i kierowała go na obwodnicę Miasta Lublin – poprzez węzły: Konopnica, Zadębie i Felin.

z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępca Dyrektora